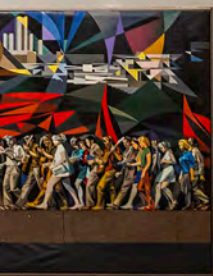

1968-1974

Una jove camina entre els esbossos dels murals alemanys de Renau. A sota, *La marxa de la joventut cap al futur* (1974) i *La sobirania espanyola, aixafada pels ianquis* (1951).

→ aquells nous espais urbans, diàfans i nets, amb murals que plasmen la ideologia de l'Estat.

Renau, membre del Comitè Central del PCE, es convertirà en una mena de funcionari. I el seu treball com a muralista tindrà un primer neuràlgic en Halle-Neustadt, ciutat construïda per als treballadors de la indústria química. Amb aquesta orientació, l'artista assolirà fites com *El domini de la natura per l'home* (1971), per a una residència d'estudiants en aquesta ciutat. Discurs utòpic, estètica futurista, cromatisme espectacular. Dècades després, el magnetisme de l'obra continua desbordant qualsevol intent de racionalització discursiva.

Aquesta obra s'acompanyava del també espectacular *Unitat de la classe treballadora i fundació de la RDA*, exaltació del pare fundador, Karl Marx. També caldria citar un altre mural emblemàtic, *La marxa de la joventut cap al futur* (1974), carregat d'utopisme i exaltació, en aquest cas del paper del jovent. La projecció d'un futur esplendorós és, fet i fet, una de les constants del muralisme de Renau.

Amb tot, segurament està més fixat en la memòria l'enorme mural de trenta metres *L'home, la natura, la cultura*, que Renau va fer per al Kulturcomplex Stadt Moskau, un centre cultural a la plaça Moscou d'Erfurt, la capital de l'actual *land* de Turíngia. Una obra que va ser desmuntada i recuperada amb posterioritat. La seua mort el 1982 va fer que aquest mural esdevinguera la seua obra pòstuma, un artefacte més subtil pel que fa al discurs polític, de cromatisme i geometries més matisades i elegants.

En acabant, l'apel·lació al Renau dels exilis és un pretext com qualsevol altre. Allò important és posar de nou sota els focus un artista fonamental, pel que té de mostrar-nos en tota la seua cruesa un context històric sense el qual no s'entén la nostra història recent. Que ens fa qüestionar coses a l'hora que ens interpel·la amb el seu monumental llegat artístic. Una dimensió estètica que suporta admirablement totes les possibles erosions. L'estirp dels personatges que passen a la posteritat. ●